

Громадо!

наїснього інваліда! Українське
іями у Львові (вул. Руська ч. 3)
Твоєї жертвенности! Конечність і
ривство до цього.

л. на протези (штучні ноги), на
лік, на грошеві підмоги, на удер-
ла, на лічення, на операції, на

іх плечах цей важкий тягар. Не
громадянин, уже не з обов'язку, а
алідів! Учуйте це з нагоди цьо-
ю рідню зложіть жертву на на-
овік! Громада по нитці, бідному

а переведення публичної збірки
7, Тернопіль 6874/Пр/25.

обов'язку на ту патріотичну й гу-
переведіть збірку, пришліть її у
о на цей народній дар.

У. К. Т. О. Н. І. у Львові.

ПОЛІТИКИ.

шляху переговорів, а з другого
жу зводив справу угодових усту-
ж супроти Жидів до мінімуму.
ювуж жидівські „реальні“ полі-
ки вважали монополні концесії
хідною точкою польсько-жидів-
ких переговорів і шляхом відкли-
нення президентського розпорядку
мали досягнути задаток на добрий
слід угоди. Вся гра умістовлю-
лася в тому, хто кого викликає?
висліді уряд при допомозі „Ви-
олена“ й хієнської правниці, вики-
в жидівських „реальних“ політи-
в, які своїм виборцям піднесуть
пер перший урядовий „дарунок“.
Справа з монополними CONCE-
ями виявила, якими нереальними
„реальні“ жидівські політики, як
убо обманюють себе сучасні Да-
ни й Авірони, яким фальшивим є
іпріяний ними „злотий телець“.

Здавалось би, що тут край поль-
ко-жидівським переговорам. Але
льки, здавалось би, бо Догани й
вірони є вперті, а їхні бажання
іступають їм реальну дійсність.
права з монополними концесіями
тактичного боку дещо припинить
озгін угодових переговорів, а з
ругого боку ще міцніше зв'яже
сидівських „реальних“ політиків
думкою про їх безапелляційну ко-
ечність. Після першої хвилі обче-
нення прийде у них реакція. Вони
оказуватимуть неминучість поль-
ко-жидівської угоди, а справа

чити шонайменше на 45 відс. Огже
Польща є в дійсности класичною
державою національностей. Та цьо-
го характеру сучасної польської
республіки не хоче ні теоретично,
ні тим більше практично признати
невеличка польська більшість. Ви-
користовуючи свою непомітну й
іштучну перевагу, дрібна польська
більшість голосить, що сучасна
Польща є суто-національною, ви-
ключно польською державою, ор-
ганізацією, в якій існування інших
національностей в найкращому ви-
падку може бути до якогось часу
толероване. Єдиним і найважливі-
шим месіянством Польщі є денаціо-
налізація „чужоплемінців“. Тому не
слід створювати умовин для роз-
витку не-польських народів, а шо-
найвише можна допустити розви-
ток племінно-людових культур (не
національних, а людових!), які в
близшому або дальшому часі зілля-
лись би з польською національною
культурою, створилиб корону єди-
ної, неподільної польсько-держав-
ної нації. Про політичний розвиток
окремих націй не може бути й мо-
ви. Те саме торкається і госпо-
дарської ділянки.

Та реалізація цієї величньої ідеї
зустрічає непоборні перепони го-
ловно тому, що польська нація,
підтримана в польонізаційних пля-
нах всею безоглядною силою дер-
жавної машини, все таки є за сла-
ба, щоб могла стравити „чужо-
племінців“, тим більше за слаба до
переведення національної нівеляції
українських і білоруських земель.
Тому неминуче треба розеднати „на-
ціональні меншости“, треба одних
поставити проти других, треба од-
них приголубити, щоб другіх роз-
торощити, треба Жидів зробити
зряддям своєї денаціоналізацій-
ної політики. А це тим більше мож-
на зробити, що Жиди є нетерито-
ріальною нацією, що їх розсипа-
ність і відданість польській куль-
турі робить їх особливою поклика-
нням до здійснення цієї місії. Ясно,
що для ідеї національної нівеляції
далеко більше може зробити жи-
дівський адвокат, лікар, промисло-
вель, купець, як польський бюро-
крат, поліцай чи осадник.

І це є головна точка польсько-
жидівського альянсу, це є головне
завдання приголублених Жидів. Се-
ред жидівських політиків є зрозу-
міння цієї почесної ролі. Пос. Грін-
бавж ще перед роком говорив в
соймі, що Жиди, навчені досвідом,
не підуть на гачок польського ме-
сіянзму на „кресах“. Але галиць-
ким „Мошкам“ якраз усміхається
така роль — тим більше, що вони
вже привикли виконувати це зав-
дання. Звілси й конфлікт в жидів-

ським клубі. Пос. Грінбавж в сво-
їх прощальних статтях зясовує цей
конфлікт ось як:

„Наша політика мала
орієнтуватися на націо-
нальні меншости, виходячи
з основи, що польська держава є дер-
жавою національностей. Ми мали рести
послідовну опозиційну боротьбу, доки у
відношенні до Жидів не наступилоб здій-
снення постанов трактату про національ-
меншости, доки не наступилоб зірпання
зі системою екстермінації жидівського
населення, а також з метою напо-
няльної експлоатації, яка довела до то-
го, що Жиди не одержують від держави
ніякого еквіваленту за свої чинитьва
на заспокоєння власних потреб незаспо-
коюваних державою“.

Проти принципового „фантаста“
Грінбавжа виступає компромісовий
„реаліст“ Райх, який вірить, що
галицькі „Мошки“, маючи 10 укра-
їнських мандатів з Галичини, тепер
можуть ще щось виторгувати. Во-
ни є „реальні“ політики, знають
мову цифр, огже що обходять їх
інші не-польські народи.

Ще в серпні мин. року прем'єр
Габські заявив представникові „На-
шого Піпелгьонду“, що — як дов-
го пос. Грінбавж впливає на полі-
тику жидівського клубу, себто як
довго Жиди хоч позірно вжуться
з іншими „Інородцями“, так довго
не може бути мови про польсько-
жидівське порозуміння. Огже за
кличем „долой грамотних“ серед
галицьких „Мошкі“ лунає клич:
„долой Грінбавжа“ — бо він ба-
чить даліше свого носа. Райх не
справить неприєчности польським
державцям. Він жеж є „реальний“
політик та ще й має великі заслу-
ги перед польською політкою.
Коли в р. 1922 участю жидівського
населення у виборах він рішив спра-
ву Сх. Галичини в користь Польщі,
то чому тепер не мав би рішити
в той спосіб принципового питання
про характер польської держави.
А за це йому належить заплата.

Церковні справи.

В обороні доброї справи.

В цілому світі принята практика,
що всякі особисті а безосновні на-
пасти непочитальних людей, а ще
до того напасти в невідповідній та
некультурній формі, лишаються без
відповіді. Думаю, що з тої саме
причини і напасти еп. д-ра Хоми-
шина в класичнім свого роду по-
сланню „До Всечесного Духовен-
ства стан. епархії“ (Станиславів,
1925) на о. д-ра Яр. Левичького за
порушену ним недавно в „Ділі“
думку оснування краевого церко-
вного товариства, не одержали до-
сі належної відправи. Не маю най-
меншого уповажнення говорити за